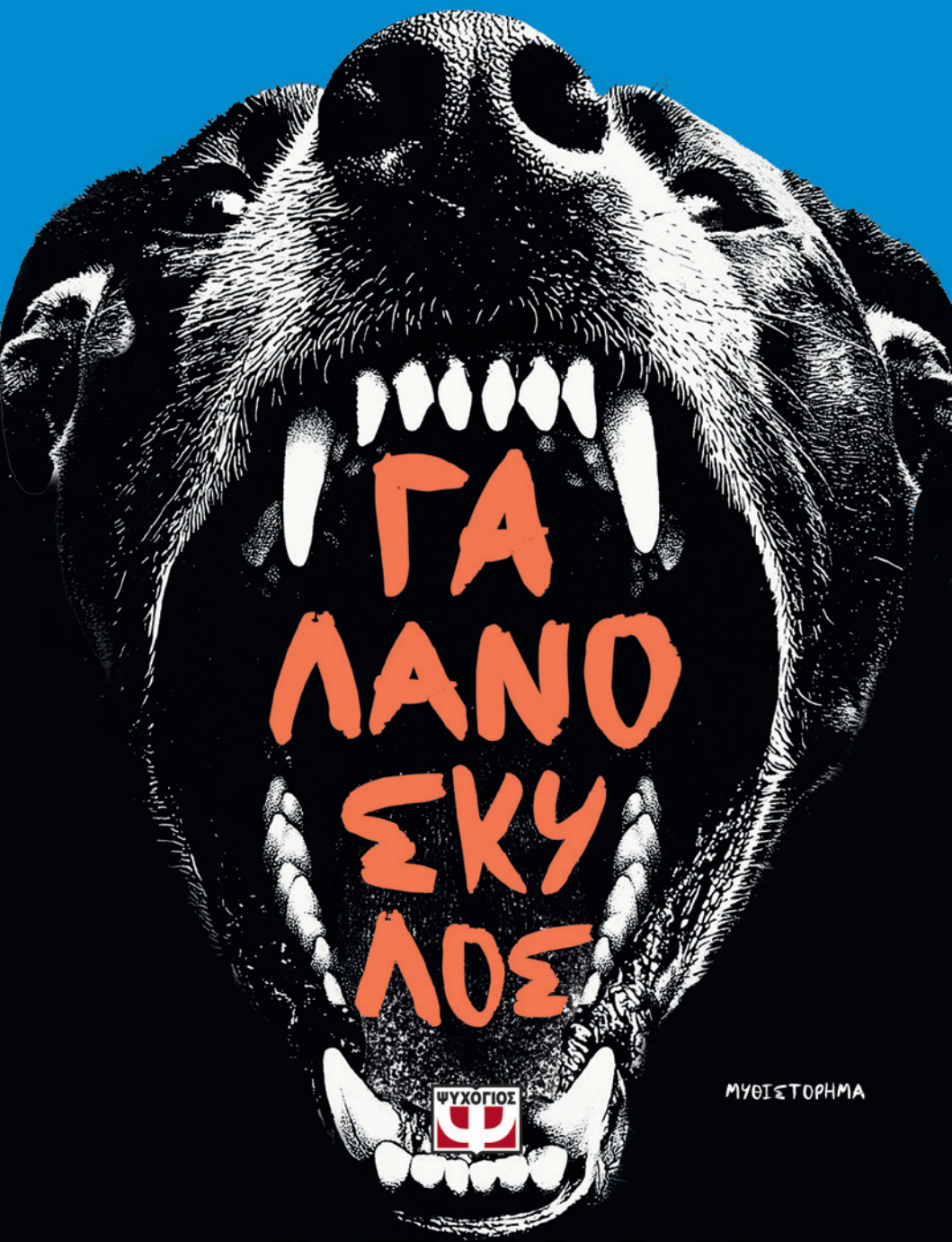

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ

ΓΑ
ΛΑΝΟ
ΣΚΥ
ΛΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γαλανόσκυλος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Απόστολος Δοξιάδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Απόστολος Δοξιάδης, 2026
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Adobe Stock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026

ISBN 978-618-01-6430-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ

**ΓΑ
ΛΑΝΟ
ΣΚΥ
ΛΟΣ**

Όταν ο Δώρης Καλούσης μπήκε στο μεγάλο «Βιβλιοπωλείον της Εστίας», στην οδό Σόλωνος, αργά κάποιος σαββατιάτικο πρωινό, τον Νοέμβριο του 199..., δε γνώριζε απολύτως τίποτε για τον Αστέρη Αυγερινό, ούτε το όνομα είχε ακούσει, ούτε βέβαια ότι είναι συγγραφέας. Αλλά γιατί να ξέρει; Ποιος ήταν αυτός ο Αστέρης Αυγερινός, ώστε να ασχοληθεί μαζί του κοτζάμ Καλούσης;

Το ότι ο Δώρης Καλούσης, όπως είχε μεταλλάξει το «Δωρόθεος Καλουσόπουλος» στην αναθεωρημένη έκδοση του πρώτου του μυθιστορήματος το όνομα της ταυτότητάς του, ήταν ο μεγαλύτερος εν ζωή Έλληνας συγγραφέας, εκτός από το ότι το πίστευε ο ίδιος, το όριζε και η προτίμηση των πιο καλλιεργημένων αναγνωστών, το έγγραφαν κρίνοντας τα βιβλία του οι περισσότεροι κριτικοί, με πρώτο και καλύτερο τον πρύτανή τους, Σάκη Μπουρμπουσόπουλο, το αποδείκνυαν τα βραβεία που είχε, και θα το επικύρωνε η αναγόρευσή του σε Ακαδημαϊκό στην Έδρα της Λογοτεχνίας, που θα γινόταν οσονούπω. Ο νυν κάτοχός της, Πελοπίδας Παπανικολακόπουλος-Σπίθας, ή, κατά το λογοτεχνικό του ψευδώνυμο, «Πέλος Ποσειδών», ή, κατά τους λογοτεχνικούς κουτσομπόληδες, «Που-Πού», ή, κατά τους κοινωνικούς κου-

τσομπόληδες, «κυρία Κική», λόγω της αδήλωτης αλλά φανερότατης ομοφυλοφιλίας του, έπασχε από τρεις θανατηφόρες νόσους, πέντε σοβαρές και καμιά δεκαριά ελαφρότερες. Μόλις με το καλό πέθαινε, θα εκλεγόταν στη θέση του ο Καλούσης, πράγμα που του επιβεβαίωνε συνεχώς ο εκδότης του και στενός φίλος του Αλέκος Πατσάς, αλλά και ο καθηγητής του Εμπορικού Δικαίου Φ. Ζ., Ακαδημαϊκός ο ίδιος και ενορχηστρωτής της καμπάνιας για την υποψηφιότητά του.

Το γεγονός ότι, στα πενήντα εννιά του, ο Καλούσης είχε εννιά χρόνια να βγάλει καινούργιο βιβλίο δε μετρούσε: Ακαδημαϊκός γίνεσαι για αυτά που ήδη έκανες, όχι αυτά που θα κάνεις, και αυτά που ήδη έκανε ήταν υπεραρκετά. Άλλωστε, παρά τη μεγάλη ενασχόληση που δημιουργούσε η φήμη του, συνεχείς προσκλήσεις για ομιλίες, συμμετοχές σε στρογγυλά τραπέζια και λογοτεχνικές εκδηλώσεις, επισκέψεις σε σχολεία και επαρχιακούς πολιτιστικούς συλλόγους, συνεντεύξεις και ενίοτε συγγραφή άρθρων γνώμης για το ένα ή το άλλο πνευματικό θέμα που του ζητούσαν οι εφημερίδες ή τα περιοδικά, και βέβαια τη συχνή παρουσία του σε δείπνα και δεξιώσεις απαραίτητα για τη θέση του, ο Καλούσης τα τελευταία εννιά χρόνια εγκυμονούσε ένα μυθιστόρημα, που οι φανατικοί θαυμαστές του θεωρούσαν βέβαιο, χωρίς να γνωρίζουν τίποτε γι' αυτό, ότι θα είναι και το magnum opus του. Όσο για τα εννιά χρόνια που είχαν περάσει χωρίς το νέο μυθιστόρημα να σκάσει μύτη στην αγορά, όταν κανένας κουτσομπόλης κοσμικός ή κακεντρεχής δημοσιογραφίσκος τον ρωτούσε γιατί του παίρνει τόσα χρόνια, ο Καλούσης απαντούσε με αινιγματικό χαμόγελο: «Το καλό αργεί».

Στη διάρκεια των εννιά χρόνων, ο Καλούσης πήγαινε συχνά στο Βιβλιοπωλείο της Εστίας, αλλά σχεδόν ποτέ για να αγοράσει βιβλία. Αφού έλεγε μια καλημέρα στους υπαλλήλους, τον κύριο Τάκη, την κυρία Μαρία, και ακόμα λίγους παλιούς, διαλεχτούς βιβλιοπώλες, με γνώσεις και επίγνωση του λειτουργήματός τους, και πέρανε και καθόταν λίγα λεπτά με την κυρία Μάνια, την ιδιοκτήτρια και του βιβλιοπωλείου και των Εκδόσεων της Εστίας, στο γραφειάκι της στο βάθος –εκείνη πάντα τον επαινούσε για την εγκράτειά του, καθώς εκείνος πάντα αντιστεκόταν στις πιέσεις της να πάρει ένα κουλουράκι–, ο Καλούσης, αφού πρώτα έριχνε γύρω του μια ματιά να βεβαιωθεί ότι δεν τον βλέπει κανείς, ανέβαινε στο ούτως ή άλλως πάντα ημιέρημο πατάρι, όπου ήταν τα βιβλία και οι μελέτες για την ιστορία, και ειδικότερα στο τμήμα που είχε τα βιβλία για την περίοδο της Κατοχής. Περνούσε εκεί αρκετή ώρα, ή ενίοτε και ώρες, κατεβάζοντας βιβλία από τα ράφια, ξεφυλλίζοντάς τα και κάποιες φορές διαβάζοντας εκεί, καθισμένος σε ένα ψηλό σκαμνί, άλλοτε λίγες και άλλοτε περισσότερες σελίδες από αυτά που τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα. Μετά, αφού απομακρυνόταν από το βιβλιοπωλείο να μη φαίνεται από τους υπαλλήλους του, σταματούσε στο πεζοδρόμιο, έβγαζε ένα μικρό σημειωματάριο και έγραφε κάποια πράγματα που ήθελε να συγκρατήσει στη μνήμη.

Ο Καλούσης είχε την οικονομική δυνατότητα όχι μόνο να ζει άνετα έχοντας απεριόριστο χρόνο για να γράφει, αλλά και να αγοράζει όσα βιβλία ήθελε – ας ήταν καλά ο μακαρίτης ο πατέρας του, πολιτικός μηχανικός και μικροκατασκευαστής, και τα πέντε διαμερίσματα που του άφησε πεθαίνοντας, όταν το μοναχοπαίδι του ήταν είκοσι ενός, και η

μητέρα του με τα τρία σπίτια στο όνομά της, που πέθανε μια δεκαετία αργότερα. Παρά ταύτα, ήταν σφιχτός στα οικονομικά, τόσο που οι κακόγλωσσοι τον έλεγαν τσιγκούνη. Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν αγόραζε ποτέ τα βιβλία που τον ενδιέφεραν από το τμήμα της Ιστορίας της Εστίας, όσο το ότι δεν ήθελε να βγάλει κανείς συμπεράσματα από το γεγονός ότι επικεντρώνονται σε μία συγκεκριμένη ιστορική περίοδο.

Η έρευνά του ήταν για τη συγγραφή του επόμενου βιβλίου του, που θα είχε τον τίτλο *Η Ευωδιά της βροχής* – ο Καλούσης πάντα διάλεγε τον τίτλο του νέου του βιβλίου πριν αρχίσει καν να το γράφει, συχνά και πριν να έχει την παραμικρή υποψία για το περιεχόμενό του. Αλλά τον τίτλο αυτόν δεν τον έλεγε μέχρι να τελειώσει η συγγραφή του βιβλίου ούτε στον στενό του κύκλο, δηλαδή στον φύλακα άγγελό του, τη συμβολαιογράφο Αγγέλα Κολομπούτη, τον εκδότη του τον Πατσά και τον Ιεροκλή Κορέτση (ψευδώνυμο, εκ του «Κοκορέτσης»), δημοσιογράφο στο πολιτιστικό εφημερίδων και παρουσιαστή καθημερινής εκπομπής ποικίλης ύλης στο ραδιόφωνο, πολύ επιτυχημένης παρά το –ίσως και χάρη στο, ποιος ξέρει– έντονο ψεύδισμά του, με τελευταίο τον σύζυγο της Αγγέλας, τον μεγαλοδικηγόρο Τάσο Κολομπούτη. Και, φυσικά, αφού δεν τους είχε εμπιστευθεί καν τον τίτλο, δε θα τους έλεγε και τίποτε για το περιεχόμενό του – ούτε καν σε αυτούς, πόσο μάλλον σε άλλους, τρίτους. Αυτό του το συνήθειο άλλοι το έλεγαν χούι, άλλοι παραξενιά, άλλοι υστερία. Αλλά δεν τον ένοιαζε. Ήταν η μέθοδός του και δε θα την άλλαζε τώρα, στην κορφή της δόξας του.

Ενίοτε, κατά τις επισκέψεις του στο Βιβλιοπωλείο της Εστίας, ο Καλούσης εντόπιζε κάποια βιβλία που έπρεπε να αποκτήσει για να τα μελετήσει ενδελεχέστερα για την έρευνά του. Αλλά την αγορά δεν την έκανε ποτέ ο ίδιος και ποτέ από το συγκεκριμένο βιβλιοπωλείο. Απομνημόνευε τους τίτλους που εντόπιζε ως αναγκαίους και έπειτα ανέθετε στη Λιλίκα, τη γραμματέα του Τάσου Κολομπούτη, την οποία χαρτζιλίκωνε, να πηγαίνει να του τα αγοράζει, συχνά το κάθε βιβλίο από αλλού, ώστε να μην υπάρχει πουθενά συγκεντρωμένη η πληροφορία της θεματικής των διαβασμάτων του, αν ο μη γένοιτο κάποιος τη συνέδεε μαζί του. Έπειτα η Λιλίκα τού πήγαινε τα βιβλία κατευθείαν στο σπίτι του, έτσι ώστε να μην αποκαλύπτεται το θέμα τους ούτε καν στον εργοδότη της, ούτε στη γυναίκα του και καλύτερή του φίλη. Για τη σιωπή της η Λιλίκα έπαιρνε έξτρα χαρτζιλίκι.

Οι ερευνητικές επισκέψεις του Καλούση στην Εστία γίνονταν κυρίως τις καθημερινές, συνηθέστερα νωρίς το πρωί ή αργά το απόγευμα, που είχε λιγότερο κόσμο – όλο και κάποιο μάτι μπορούσε να τον δει στα ράφια του παταριού τα αφιερωμένα στην Κατοχή, και καθώς ήταν πασίγνωστος, να βγει κάποια φήμη για το θέμα του επόμενου βιβλίου του. Αλλά όποτε πήγαινε στην Εστία αργά το πρωί, Σάββατο, δεν το έκανε για να δει αυτός βιβλία αλλά για να τον δουν οι πελάτες του βιβλιοπωλείου, που εφόσον ήταν στοιχειωδώς πολιτισμένοι και δεν είχαν μπει κατά λάθος για να αγοράσουν κανένα σχολικό βιβλίο για το ανιψάκι τους, κάποια μέθοδο δίαιτας για να αδυνατίσουν, ή βιβλίο μαγειρικής για να παχύνουν, είχαν οπωσδήποτε διαβάσει τουλάχιστον ένα βιβλίο του και ήταν, άρα, οπωσδήποτε, θαυμαστές του. Και έτσι, κυκλοφορώντας με ύφος επιτηδευμένα αφηρημένο ανάμεσα

στους πάγκους του ισογείου, όπου βρίσκονταν τα βιβλία της λογοτεχνίας, ο Καλούσης σχεδόν πάντα εισέπραττε ικανές δόσεις θαυμασμού, είτε από τα βλέμματα των πελατών που τον αναγνώριζαν, είτε, από τους πιο τολμηρούς, από τα λόγια τους, όταν έρχονταν να του εκφράσουν τη λατρεία τους για το ένα ή το άλλο βιβλίο του, ή και για να του ζητήσουν αφιέρωση σε κάποιο από αυτά, που είχαν μόλις αγοράσει.

Μα εκείνο το παγερό νοεμβριάτικο Σάββατο του 199... είχε πάει στο Βιβλιοπωλείο της Εστίας με ειδικό σκοπό. Κι έτσι, με το που μπήκε και άφησε στην είσοδο την ακριβή ομπρέλα του, δώρο της Αγγέλας Κολομπούτη από ταξίδι στο Λονδίνο –δεν έβρεχε αλλά είχε συννεφιά, και ο Καλούσης ήταν προνοητικός άνθρωπος–, πήγε κατευθείαν στην κυρία Μαρία, την αγαπημένη του βιβλιοπώλισσα, και της είπε ψιθυριστά τον τίτλο ενός βιβλίου.

Η κυρία Μαρία, εκτός από τέρας γνώσεων της εκδοτικής αγοράς, ήταν διακριτικότερη και αποκλειόταν όχι μόνο να πει σε άλλον, αλλά να δείξει καν στον ίδιο ότι παραξενεύεται που ένας συγγραφέας του δικού του διαμετρήματος ενδιαφερόταν για την πρώτη –και κατά πάσα πιθανότητα τελευταία– συλλογή διηγημάτων μιας γεροντοκόρης καθηγήτριας νεοελληνικών σε λύκειο, *παγκοσμίως άγνωστης* κατά την αγαπημένη έκφραση του Ιεροκλή Κορέτση, που είχε ξαφνικά αποφασίσει ότι είναι και πεζογράφος.

Φυσικά, ο Καλούσης δεν είχε το παραμικρό ενδιαφέρον για τη συγγραφέα και την παραμικρή περιέργεια για το βιβλίο της. Έλα όμως που είχε δώσει υπόσχεση να πάει να μιλήσει σε ένα πολιτιστικό κέντρο, ή κάτι τέτοιο, στη Λυκόβρυση, ή κάπου εκεί, όπου η εν λόγω οργάνωνε ένα «εργαστήρι γραφής», όπως αποκαλούνταν το νέο φρούτο που εί-

χε αρχίσει να ξεφυτρώνει στη λογοτεχνική ζωή. Το γιατί η συγκεκριμένη, που μόλις στα πενήντα-τόσα της είχε εκδώσει βιβλίο για πρώτη φορά, έκρινε ότι μπορούσε να διδάξει και άλλους να γράφουν, εξηγείται μόνο χάρη σε ένα ακόμα μεγαλύτερο παράδοξο: αφού διδάσκουν και άλλοι, που δεν έχουν γράψει τίποτε, γιατί να μην το κάνει κι αυτή, με τη συλλογούλα των διηγημάτων της; Οι διάφοροι «σπουδαστές» της ήταν σίγουρα αντιστοίχου φυράματος, άλλοι ψώνια που αποφάσισαν ξαφνικά να «ασχοληθούν με το γράψιμο», λες και ήταν κέντημα ή κηπουρική, χόμπι που αποκτά κανείς για να μη βαριέται, άλλοι αργόσχολοι για να περνάνε την ώρα τους συναντώντας καινούργιο κόσμο, και άλλοι – αυτοί τουλάχιστον είχαν έναν σοβαρό λόγο – που ήθελαν να πάρουν ένα «πιστοποιητικό σπουδών» για να το εξαργυρώσουν με κάποιον τρόπο στο όποιο επάγγελμα έκαναν. Όσο για τον Καλούση, είχε αποδεχθεί την πρόσκληση με τα συνήθη του ανάμεικτα αισθήματα για παρόμοιες εκδηλώσεις, ακούγοντας στο τέλος τη γνώμη του Πατσά, που ως εκδότης του ήταν και, κατά κάποια έννοια, μάνατζέρ του: «Είναι πάντα καλό να σε γνωρίζουν από κοντά οι αναγνώστες σου, και να τους δίνεις σημασία». Άλλωστε, αν και ο Καλούσης πάντα γκρίνιαζε στον Πατσά, όταν πλησίαζε η ημερομηνία κάποιας τέτοιας πρόσκλησης, ότι θα χάσει πολύτιμο χρόνο από τη δημιουργία – αυτό έστω και αν ήταν απίθανο να πέρναγε τις ώρες που θα δαπανούσε στην εκδήλωση δημιουργώντας, αν δεν πήγαινε –, εκ των υστέρων πάντα σε κάποιο βαθμό τις απολάμβανε, γιατί εισέπραττε μαζεμένο θαυμασμό των ακροατών ή, εν προκειμένω, «σπουδαστών», που οι περισσότεροί τους, οι πιο καλόγουστοι σίγουρα, τον είχαν ως ιδανικό.

Η πρόσκληση στο εργαστήρι γραφής της όψιμης πεζογράφου είχε γίνει την περασμένη άνοιξη, όταν έπειτα από μία διάλεξη του Καλούση τον πλησίασε τρέμοντας από τρακ και τον κάλεσε, λέγοντας ότι «θα είναι μεγίστη τιμή για τους σπουδαστές μου και ακόμα μεγαλύτερη για μένα προσωπικά». Ο Πατσάς ήταν δίπλα του εκείνη την ώρα, και σημείωσε την ημερομηνία της πρόσκλησης, σχεδόν έξι μήνες αργότερα, στις αρχές του Δεκεμβρίου – δηλαδή σε λίγες μέρες από την επίσκεψή του στο βιβλιοπωλείο. Και όταν την είχε θυμίσει στον Καλούση, του υπενθύμισε ταυτόχρονα ότι η φιλόλογος του είχε χαρίσει το βιβλίο της με τα διηγήματα, και δεν ήταν δυνατόν να πάει χωρίς να του ρίξει τουλάχιστον μια ματιά. Έλα όμως που ο Καλούσης, μετά τη διάλεξη όπου η διοργανώτρια τον κάλεσε και του χάρισε το βιβλίο, το είχε κάπου παρατήσει, χωρίς να θυμάται πού. Και έτσι, καθώς τέλειωνε ο Νοέμβριος και ήταν όντως απαραίτητο να ρίξει μια ματιά στο βιβλίο της, για να της πει τυπικά δυο καλές κουβέντες, που βέβαια δε θα εννοούσε, σκέφτηκε εκείνο το σαββατιάτικο πρωινό να συνδυάσει το τερπνόν μετά του ωφελίμου, και μαζί με την επίσκεψη στο Βιβλιοπωλείο της Εστίας, προς άγραν βλεμμάτων θαυμαστών, να αγοράζε και ένα αντίτυπο του απολεσθέντος βιβλίου.

Η κυρία Μαρία, όμως, για κακή τύχη του Καλούση –το πόσο κακή δεν μπορούσε καν να το διανοηθεί εκείνη τη στιγμή–, του είπε ότι θα τον εξυπηρετούσε ευχαρίστως η ίδια αλλά δυστυχώς πνιγόταν να τελειώσει έναν κατάλογο παραγγελιών που έπρεπε να κλείσει οπωσδήποτε στην επόμενη ώρα, και έτσι, αφού του ζήτησε συγγνώμη, φώναξε έναν ξινομούρη νεαρό, έναν καινούργιο υπάλληλο που ο Καλούσης τον είχε δει σε πρόσφατες επισκέψεις του στο βιβλιο-

πωλείο, του έδωσε τον τίτλο του βιβλίου και τον έστειλε να το βρει. «Αν θέλετε, περιμένετε λίγο», είπε στον Καλούση, «και θα σας το φέρει ο Λέων».

Ο Καλούσης έριξε μια διακριτική ματιά τριγύρω, τάχα ότι ψάχνει γνωστό, μήπως τον αναγνωρίσει κάποιος πελάτης. Αλλά εκείνη την ώρα δεν υπήρχαν παρά δύο, αμφοτεροί αφοσιωμένοι στο να εξετάζουν τις νέες εκδόσεις ελληνικής λογοτεχνίας με προσήλωση. Προσέχοντας να μην πλησιάσει στους πάγκους τους –μπορεί τυχαία να έπεφτε το μάτι του σε κάποιο εξώφυλλο και να μετέφερε στον συγγραφέα ένας από αυτούς τους δύο, ή άλλος που δεν τον έβλεπε, ότι «είδα τον Καλούση να κοιτάει το βιβλίο σου στην Εστία», κι αυτός να έπαιρνε ψηλά τον αμανέ– πήγε και στάθηκε στο πιο σίγουρο μέρος του ισογείου, στους πάγκους με τα βιβλία των πεζογράφων της Γενιάς του '30, από τις Εκδόσεις της Εστίας. Εκεί, έπιασε δυο-τρία των θεωρούμενων δευτερότερων και ξεφύλλισε για λίγο το καθένα, φροντίζοντας να έχει στο πρόσωπό του το κατάλληλο χαμόγελο: ελαφρώς ειρωνικό, αλλά με τη σωστή, μετρημένη δόση ειρωνείας, για να μη φανεί αλαζονικός, σαν να σκέφτεται ξεφυλλίζοντάς τα «κοίτα οι καημένοι πώς πάσχιζαν, εις μάτην».

Αφού κοίταξε αφ' υψηλού μια σελίδα από τους *Τελευταίους εγγονούς* του Αθανασιάδη, και άλλη μία από την *Κεφαλή της Μέδουσας*, του Πρεβελάκη, άνοιξε την αγαπημένη πολλών ευαίσθητων ψυχών *Πριγκηπέσσα Ιζαμπώ* του Τερζάκη, που τον θεωρούσαν οι αδαείς σπουδαίο συγγραφέα. *Θεέ μου, πώς γράφει έτσι*, αναρωτήθηκε μέσα του ο Καλούσης. *Τι ανεξέλεγκτο συναισθηματικό ξεχείλισμα, τι γλυκερά παιχνίδια με λέξεις από γεννησιμιού τους ξεπερασμένες, τι τάχα υψηλή λογοτεχνικότητα, και, πάνω από όλα, τι*

ακατάσχετη λογοδιάρροια! Ξεφυλλίζοντας την *Πριγκηπέσσα Ιζαμπά*, μάλιστα, του ήρθε στον νου άθελά του η κριτική του Μπουρμπουσόπουλου για το δικό του *Κρυφό Μπαράκι*, το προτελευταίο του βιβλίο, τόσο εκτενής που απαίτησε τρία διαδοχικά κυριακάτικα φύλλα της εφημερίδας όπου έγραφε ο μεγάλος αυτός κριτικός. Εκεί ήταν που είχε γράψει τα λόγια που τα θυμόταν από τότε απ' έξω, και του ήρθαν τώρα πάλι στον νου, ότι «στο καλούσειο έργο, η δωρική λιτότητα και η τελειότητα της δομής είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η ψυχή του έργου».

Μα καθώς αναθυμόταν τα λόγια αυτά, ο Καλούσης συνειδητοποίησε ότι είχε αλλάξει η ποιότητα του χαμόγελού του, από ειρωνικό σε ρεμβαστικό, και τρόμαξε μην τον δει κανείς και θεωρήσει ότι αυτό οφείλεται σε θαυμασμό για το ανοικονόμητο ανοσιούργημα του Τερζάκη, οπότε το έκλεισε με ένα «κλατς». Μα πριν προλάβει να το αφήσει στη θέση του, στον πάγκο, όρμησε από το πουθενά, σαν Στούκας οριζοντίου αντί καθέτου εφορμήσεως, μια ηλικιωμένη γυναίκα φωνάζοντας «Κύνυγιε Καλούση!». Έπεσε πάνω του σχεδόν. «Είμαι μεγίστη θαυμάστριά σας, αλλά και η κόρη μου επίσης!» του φώναξε αν και δίπλα του, προφανώς γιατί ήταν βαρύκοη. Αλλά αν και τον Καλούση τον ενοχλούσαν οι δυνατοί θόρυβοι, η ένταση της φωνής της διόλου δεν τον πείραξε, αφού έτσι άκουγαν τη «μεγίστη θαυμάστρια» και καμιά δεκαριά νέοι πελάτες που είχαν μπει, στο μεταξύ, στο βιβλιοπωλείο. Η ηλικιωμένη γυναίκα κρατούσε δύο αντίτυπα του *Πολιτισμού των νεκρών*. «Στον ουγανό σάς γύγευα και στη γη σάς βγήκα», του είπε, ζητώντας να της γράψει μία αφιέρωση για την ίδια και μία για την κόρη της, αναφέροντάς του το επίθετο μιας ιστορικής αθηναϊκής οικογέν-

νειας. Ο Καλούσης έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του τούιντ σακακιού του την πένα *Μονμπλάν* –όχι τη μεγάλη, το «Μάιστερστουκ», το μεγαλούργημα της εταιρείας, την οποία είχε αποκλειστικά για να γράφει τα βιβλία του– και έγραψε τις δύο αφιερώσεις, με χαμόγελο βιασμένης μετριοφροσύνης. Και ενώ έδινε τα βιβλία στη γυναίκα, έπιασε το μάτι του και ένα άλλο ντουέτο θαυμαστών, πατέρα και έφηβου γιου, όπου ο πρώτος τον έδειχνε διακριτικά στον δεύτερο και του ψιθύριζε κάτι, προφανώς του τύπου «να, ο Δώρης Καλούσης, ο μεγαλύτερος συγγραφέας μας».

Καθώς με αυτά είχε ήδη εισπράξει μια ικανοποιητική δόση θαυμασμού, ο Καλούσης πήγε πάλι στην κυρία Μαρία και τη ρώτησε τι γινόταν με το βιβλίο που της ζήτησε. Εκείνη κοίταξε προς το βάθος της αίθουσας, στους πάγκους με τα αζήτητα, όπου βρισκόταν αυτός ο «Λέων».

«Θέλετε να πάτε να σας το δώσει, κύριε Καλούση, γιατί πραγματικά πνίγομαι;» του είπε η κυρία Μαρία.

Και ο Καλούσης πήγε.

Ο Λέων έψαχνε για τη συλλογή διηγημάτων, τώρα σκυμμένος στα ράφια κάτω από τους πάγκους με τα αζήτητα, εκεί όπου ήταν τα αζήτητα των αζητήτων, στον τελευταίο σταθμό τους προς την πολτοποίηση. Αλλά με το που τον είδε ο ξινομούρης νεαρός βιβλιοπώλης, χωρίς να σηκωθεί για να του απευθύνει τον λόγο –τι έλλειψη αγωγής, τι θράσος!– του κούνησε αρνητικά το κεφάλι, και, λες και μιλούσε σε κανένα φιλαράκι του, είπε «μπα, δεν το 'χουμε». Μα έπειτα, καθώς ήταν έτοιμος να σηκωθεί, ρίχνοντας μια τελευταία μα-

τιά στα αζήτητα των αζητήτων είτε ξαφνικά «α», και με κάτι δάχτυλα ωχρά και ασθενικά, σαν σκελετού με δέρμα, τράβηξε από το ράφι ένα εξαιρετικά χοντρό βιβλίο, κοντά στις χίλιες σελίδες, το κοίταξε για κάποιον λόγο σχεδόν ηδονικά, και έπειτα σηκώθηκε, στάθηκε μπροστά στον Καλούση και του έτεινε τα χέρια κρατώντας το.

«Το έχετε διαβάσει;» τον ρώτησε.

Ο Καλούσης κοίταξε απλανώς τον Λέοντα – τι όνομα αταίριαστο, σκέφτηκε, γι' αυτό το μίζερο πλάσμα! Δεν του απάντησε, μα άφησε τα φρύδια του μόνο να του δείξουν με μια ελαφριά, ίσα-ίσα ορατή σύμπτυξη, την ενόχλησή του, να καταλάβει ο προπέτης νεαρός ότι δε ρωτάς τον Δώρη Καλούση, ο οποίος μάλιστα βρίσκεται εκεί για συγκεκριμένο σκοπό τον οποίο γνωρίζεις, αν έχει διαβάσει το βιβλίο κάποιου άλλου. Ο Λέων όμως φαίνεται ότι δεν εννόησε την κίνηση των φρυδιών του Καλούση, ίσως θεωρώντας την έκφραση απορίας, και χωρίς να δώσει σημασία στο ότι εκείνος δεν είχε ρίξει ούτε μια ματιά στο βιβλίο που κρατούσε μπροστά του, συνέχισε αυξάνοντας κατακόρυφα τη δόση του θράσους του.

«Δεν το διαβάσατε, ε; Δυστυχώς, δυστυχέστατα, δεν είναι τόσο γνωστό όσο του πρέπει. Στους τρεις μήνες αφ' ότου βγήκε πουλήσαμε δύο αντίτυπα, και αυτά σε φίλους μου, που τους το πρότεινα. Και όμως, είναι σπουδαίο». Και μετά πρόσθεσε, στοχαστικά: «Είναι ίσως το σπουδαιότερο μεταπολεμικό ελληνικό μυθιστόρημα».

Ο Καλούσης μόνο που δεν έπαθε εγκεφαλικό. Και την ίδια στιγμή που ο Λέων εκστόμισε αυτό το αδιανόητο πράγμα, την ίδια ακριβώς στιγμή που προχωρούσε το θράσος του ένα βήμα παραπέρα βάζοντάς του στα χέρια το βιβλίο, εκείνος αντιλήφθηκε ότι στον διάλογό τους είχε υπάρξει μια

ωτακούστρια. Ο τρόπος που το διαπίστωσε ήταν ο χειρότερος δυνατός: άκουσε έναν γρυλισμό. Και γυρνώντας απότομα από ένστικτο, που θέλει τους ανθρώπους να μπαίνουν σε κατάσταση άμυνας όταν ακούνε γρυλισμούς, είδε ακριβώς πίσω του μια θηριώδη σε μέγεθος ασχημομούρα κοκκινομάλλα –ψεύτικο κόκκινο φυσικά–, ένα ον τεραστίων διαστάσεων, ένα κήτος, που σαν μην έφτανε ο όγκος των μπουτιών της, που ήταν σαν κάτι βοδιών που κρεμάνε οι χασάπηδες στην κρεαταγορά, τα κάλυπτε με ένα εφαρμοστό εμπριμέ κολάν με παρδαλά σχέδια, σε απαίσια φανταχτερά χρώματα. Όσο για τον γρυλισμό, ήταν προϊόν ζωικής ικανοποίησης, καθώς το κήτος τον έβγαλε ενώ καταβρόχιζε την τελευταία μπουκιά από ένα κουλούρι Θεσσαλονίκης. Και μόλις γύρισε ο Καλούσης, αυτή, χωρίς καν να τον χαιρετήσει μα κοιτάζοντας το βιβλίο που κρατούσε, βρυχήθηκε με μια φωνή τουλάχιστον πέντε πακέτων τσιγάρων την ημέρα επί τριακονταετία και βάλε, που ανέδιδε επιπλέον μπόχα από σκόρδο, κρεμμύδι και κάτι άλλο ακόμα δυσωδέστερο – ποιος ξέρει, ίσως το θειάφι της κόλασης.

«Είναι το σπουδαιότερο, ναι!» είπε φτύνοντας στο εξώφυλλο του βιβλίου σαλιωμένα σουσάμια του κουλουριού.

«Πες τα, Λεονόρα μου!» επιδοκίμασε ο Λέων χαμογελώντας, προκαλώντας την πρόσθετη φρίκη του Καλούση που το κήτος είχε το όνομα –σίγουρα αποκλείεται να ήταν το φυσικό της, μόνη της θα είχε μετονομασθεί– της τρυφερής και αισθαντικής πρωταγωνίστριας της *Δύναμης του Πεπρωμένου*, του Βέρντι, αυτής που τόσο μοναδικά είχε ερμηνεύσει η Μαρία Κάλλας. «Το έχεις διαβάσει, ε;» τη ρώτησε ο νεαρός.

«Ε, όχι και διαβάσει», βρυχήθηκε το κήτος βήχοντας ταυτόχρονα σε απομίμηση γέλιου, εκσφενδονίζοντας μεγαλύ-

τερα υπολείμματα του κουλουριού. «Αλλά για να το λέει ο Λεωνάκος μου, θα έχει δίκιο», είπε και έστειλε ένα ηχηρό φιλί στον υπάλληλο του βιβλιοπωλείου, που της το ανταπέδωσε, λέγοντάς της «αγάπη μου εσύ!».

Το κήτος ήρθε ακόμα πιο κοντά στον Καλούση, και τείνοντας στο εξώφυλλο του βιβλίου έναν δείκτη παχύ σαν χωριάτικο λουκάνικο, το χτύπησε τρεις φορές, σαν σημείο προσωπικής επιβράβευσης, τραντάζοντας όχι μόνο το βιβλίο αλλά μαζί και τα χέρια του, που το κρατούσαν. Κι έπειτα, το κήτος έβγαλε από μια πανάθλια, θεοβρώμικη πάνινη τσάντα που είχε περασμένη στον ώμο του ένα πιτόγυρο σε λαδόκολα, το οποίο εξαφάνισε με τρεις τεράστιες χαφιές, έτσι που στραβοκατάπτε και έβηξε δυνατά, εκσφενδονίζοντας τώρα κομμάτια ολόκληρα του μασημένου πιτόγυρου, που ένα, προς μεγάλη του φρίκη, προσγειώθηκε στο μάλλινο μπεζ κασκόλ του Καλούση. Εκείνος, χωρίς δεύτερη σκέψη, το έλυσε με μια κίνηση από τον λαιμό και το πέταξε παραπέρα, σε έναν πάγκο με βιβλία – ευτυχώς, σκέφτηκε, δεν είχε βάλει ένα από τα κασιμενία του.

Ο Λέων, στο μεταξύ, είχε έρθει από την πλευρά του κήτους και κοιτούσε το εξώφυλλο του βιβλίου που χτύπαγε πάλι το χωριάτικο λουκάνικο, το πήρε από τα χέρια του Καλούση και το σκούπισε από τα σάλια και τα απομεινάρια του κουλουριού με το μανίκι του πουλόβερ του – ω ναι, ναι της απίστευτης φρίκης, με *το μανίκι του πουλόβερ του!*–, και έπειτα, αφού το χάιδεψε με τα σιχαμερά δάχτυλά του, το έβαλε ξανά στα χέρια του Καλούση, λέγοντας, τώρα με τόνο επιτακτικό: «Διαβάστε το!». Εκείνος, μην έχοντας συνέλθει από το σάστισμα του πολλαπλού αιφνιδιασμού, κοίταξε για πρώτη φορά το βιβλίο.

Ήταν τόσο χοντρό, όσο τα πέντε μυθιστορήματα του Καλούση συν τη μία συλλογή διηγημάτων του μαζί, ίσως και λίγο χοντρώτερο. Για τον Καλούση, το μικρό μήκος, άρα και το πάχος, των μυθιστορημάτων του ήταν καμάρι της τέχνης του, απότοκο της αισθητικής φιλοσοφίας που είχε χτίσει με τα χρόνια για να πετύχει την απόλυτη αποτελεσματικότητα της έκφρασης, και θεωρούσε άθλο του το ότι κατάφερε, χωρίς ούτε μία παρεκτροπή από τον κανόνα, κάθε καινούργιο του βιβλίο να είναι μικρότερο, άρα και πιο αδύνατο, από το προηγούμενο.

Μάλιστα, μια από τις μεγαλύτερες προσβολές που του είχαν γίνει στη γεμάτη τιμές λογοτεχνική του σταδιοδρομία ήταν όταν το περιοδικό *Ρεμβάζω* είχε τολμήσει να απονεύμει στον *Κολοσσό της Κυψέλης*, τρίτο μυθιστόρημά του, το Βραβείο Νουβέλας –ναι, *νουβέλας*– ενώ έδωσε την ίδια χρονιά το Βραβείο Μυθιστορήματος στον ανεκδιήγητο Φτελιά για τη *Φαγάνα* του, ένα άθλιο κατασκευάσμα, το οποίο, λες και το περιοδικό το είχε κάνει επίτηδες ώστε να είναι η προσβολή ακόμα βαρύτερη, ήταν μόνο δεκαέξι σελίδες μεγαλύτερο από το δικό του! Τόσο έξαλλος είχε γίνει ο Καλούσης όταν ανακοινώθηκαν τα βραβεία, που είπε στον Πατσά ότι θα το αρνούνταν εις ένδειξη διαμαρτυρίας. Αλλά ο πάντα φρόνιμος εκδότης του τον έπεισε να εκδηλώσει τη δυσαρέσκειά του διακριτικά, απλώς με την απουσία του από την απονομή, προφασιζόμενος μια γρίπη, για να μη θιγούν οι εκδότες του *Ρεμβάζω*, καθώς, όσο να ’ναι, ένα λογοτεχνικό περιοδικό, που μάλιστα δίνει και βραβεία, είναι καλύτερα να το έχεις με το μέρος σου παρά να μην το έχεις.

Κρατώντας λοιπόν τώρα ο Καλούσης το πάγχιοντρο βιβλίο, και προσέχοντας να μην αγγίξει το μολυσμένο από τα

σάλια του κήτους εξώφυλλο, ήξερε ότι κρατά χωρίς να το ανοίξει ένα κακότεχο τερατούργημα – άκου χίλιες σελίδες! Η εικόνα του εξωφύλλου ήταν απόλυτα ταιριαστή με τα δύο απαίσιμα όντα που το υμνούσαν: χυδαίο παπαγαλί φόντο και στη μέση, σαν να αιωρείται, η εικόνα μιας γυμνής γυναίκας ζωγραφισμένης σε ύφος γκροτέσκο, σε απόχρωση του κόκκινου τόσο έντονη που έμοιαζε μάλλον με ερυθρόδερμη – αυτό προφανώς δεν ήταν από πρόθεση αφού το βιβλίο, από τα λίγα λόγια που είχε μουρμουρίσει σχετικά ο υπάλληλος, δεν εξελισσόταν στο Φαρ Ουέστ-, εντύπωση που ενέτειναν οι πινελιές με καφέ και μαύρο που είχε κάνει στο σώμα της ο δημιουργός του εξωφύλλου, που μάλλον τις προόριζε για σκιές, αλλά ολοκλήρωναν την εκδοχή του ινδιάνικου πολεμικού στολισματος. Πάνω-πάνω στο εξώφυλλο ήταν τυπωμένο με παλιομοδίτικα στοιχεία Ελζεβίρ το όνομα «*Αστέρης Αυγερινός*» –μα, σκέφτηκε ο Καλούσης, το είχε ψάξει πολύ αυτό το γελοιοδέστατο ψευδώνυμο ο κρετίνος που παρίστανε τον συγγραφέα;– και κάτω από το εικαστικό ανοσιούργημα, στα μπούτια της Ινδιάνας, ή όποιας άλλης παρίστανε αυτή η γυναίκα, τυπωμένος με στοιχεία Ελβέτικα, κεφαλαία, ο τίτλος του βιβλίου: ΡΕΤΣΙΤΑΤΙΒΟ. Και από κάτω, με μικρότερα πλάγια γράμματα, η λέξη *Μυθιστόρημα*.

Το κήτος άρπαξε το βιβλίο από τα χέρια του Καλούση, το κοίταξε τεντώνοντας τα δικά του χέρια όσο πήγαιναν, για να ξεπεράσει την πρεσβυωπία, και έπειτα ξαναμίλησε, με την τσιγαροφωνή στο φουλ, ενώ τώρα ο τόνος της, όπως του απευθυνόταν, ήταν της δασκάλας που εξηγεί σε έναν μπουμπουνοκέφαλο μαθητή κάτι που δεν καταλαβαίνει. Πάλι μέσα σε ριπές από σάλια, του είπε: «Ο όρος “ρετσιτατίβο” είναι του *λυρικού δράματος*. Είναι τα κομμάτια που τραγου-

δάνε οι *αιιδοί* ανάμεσα στις άριες και στα χορωδιακά. Και το λέει αυτό η Λεονόρα!»

Ο Καλούσης νόμισε προς στιγμήν ότι είχε αποκοιμηθεί και έβλεπε εφιάλη, τόσο που ανοιγόκλεισε τα μάτια του για να βεβαιωθεί. Αλλά όχι. Το κήτος ήταν πάντα απέναντί του. Και το ξαναείπε, λες και ήταν δήλωση κοσμοϊστορικής σημασίας.

«Το λέει η Λεονόρα!» επανέλαβε, με ένα ύφος σαν να σημαίνει ότι το λέει ο Μότσαρτ, ή ο Βέρντι, ή ο Βάγκνερ.

Μα αυτό ήταν άνω ποταμών... Αυτό, το αποφώλιο τέρας, ο στεριανός θαλάσσιος ελέφας, ένα δείγμα *homo sapiens* ξεπεσμένου σε κάφρο στον πλέον απόλυτο βαθμό, να θεωρεί ότι μπορεί να διδάξει –ποιον παρακαλώ;– τον Δώρη Καλούση, την ορολογία της όπερας. Τι παρίστανε το κήτος με αυτά περι «λυρικού δράματος» και «αιιδών», την ειδήμονα ή τη διανοούμενη; Συγκρατήθηκε με κόπο να μην της αναφέρει ότι ήταν έξι χρόνια στο Διοικητικό Συμβούλιο της Λυρικής, ύστερα από τηλεφώνημα της ίδιας της Μελίνας Μερκούρη που τον παρακάλεσε να μπει, λέγοντας «για να δώσεις το κύρος σου, χρυσό μου» –ναι, το κύρος του!– ούτε ότι είχε διατελέσει προσωρινός της πρόεδρος για ένα από τα έξι, όταν αυτοκτόνησε ο προηγούμενος πρόεδρος πίνοντας υδροχλωρικό οξύ ανακατεμένο με βυσσινάδα, για τη γεύση. Δεν μπορούσε όμως να μην της πει και τίποτε, οπότε έδωσε την απάντηση που ταίριαζε στο δικό του επίπεδο: «Όχι, κυρία», είπε ο Καλούσης στο κήτος, αν και τον πόνεσε το γεγονός ότι η αγωγή του τον ανάγκασε να την αποκαλέσει «κυρία».

«Λεονόρα!» του είπε αυτή, σαν να είχε καταλάβει την ενόχλησή του με το όνομά της και να ήθελε να τον κάνει να το προφέρει.

«Κυρία», επανέλαβε εκείνος. «Το να ορίζετε το “ρετσιτα-

τίβο” ως κάτι που είναι “μεταξύ αριών και χορωδιακών” είναι σαν να ορίζετε την άνοιξη ως την εποχή ανάμεσα στον χειμώνα και το καλοκαίρι, ή... ή...» Και μετά δεν άντεξε και πρόσθεσε: «Ή, για να σας το πω σε γλώσσα πιο κοντινή σας, σαν να ορίζετε το ζαμπόν ως αυτό που είναι ανάμεσα στο τυρί και στη φέτα ψωμί στο τοστ το ανάμεικτο». Και έπειτα της έδωσε το μαθηματάκι που χρειαζόταν: «Τα *ρετσιτατίβι*, στον πληθυντικό, τα ξεχωρίζει από τα άλλα μέρη της όπερας η πολύ απλούστερη μουσική που τα συνοδεύει, απλούστερη στη μελωδία και στον αριθμό των οργάνων, που μπορεί να είναι ελάχιστα, ενώ αν συμμετέχει η ορχήστρα, οπότε το προσδιορίζουμε περισσότερο ως *ρετσιτατίβο ακομπανιάτο*, τότε το κάνει διακριτικά, δηλαδή *sotto voce* – εάν γνωρίζετε τον όρο».

Στο τελευταίο έκανε μια παύση, τάχα ότι δίνει στο κήτος, που τον κοίταζε χάσκοντας, μια ευκαιρία για να του πει ότι τον γνώριζε. Προφανώς όμως δεν τον γνώριζε, γιατί συνέχισε να χάσκει, βαριανασαίνοντας.

«...Και αν θέλετε και ένα παράδειγμα, σας αναφέρω τη σκηνή στην Πρώτη Πράξη του *Ντον Τζοβάννι* όπου η Ντόνα Άννα και ο Ντον Οτάβιο παίρνουν τον όρκο της εκδίκησης για τον θάνατο του Κυβερνήτη. Την ξέρετε βέβαια».

Το κήτος ξεροκατάπιε, τόσο δυνατά που ακούστηκε το τελευταίο απομεινάρι από το πιτόγυρο να κατεβαίνει στον οισοφάγο του, με ένα υπόκωφο γδουπ. Φαίνεται ότι είχε ταραχτεί πολύ, γιατί, μετά, το κήτος έβαλε το χέρι στην τσάντα και έβγαλε μια σακούλα με σοκολατάκια και άρχισε να τα ρίχνει στο στόμα, τρία-τρία.

«Εγώ ένα έχω να πω», είπε του Καλούση, μασουλώντας, με το καφέ της σοκολάτας να χρωματίζει αηδιαστικά τα δόντια της. «Πως ό,τι και να σημαίνει “ρετσιτατίβο”, ετούτο εδώ

το ρετσιτατίβο του Αυγερινού είναι *αριστούργημα*. Αφού το λείει ο Λεωνάκος μου, το θέμα θεωρείται λήξαν!»

Χωρίς να πει τίποτα, ο Καλούσης έκανε μεταβολή για να φύγει. Μα του έκοψε τον δρόμο ο «Λεωνάκος», τώρα κοτσάροντάς του ακόμα ένα βιβλίο στα χέρια, ετούτο τουλάχιστον μικρό.

«Και αυτό θα πάρετε», είπε σαν να τον διέταζε. «Καινούργιο. Σας είναι αναγκαίο στην έρευνα για το μυθιστόρημά σας».

Αποσβολωμένος, ο Καλούσης κοίταξε το βιβλίο. Ο τίτλος του ήταν *Κατοχή και Αντίσταση, μια προσωπική μαρτυρία*. Ο νους του σκοτεινίασε τόσο, που όταν άκουσε το κήτος, σαν από ηχώ μέσα σε βαθιά χαράδρα, να λείει στον «Λεωνάκο» «α γράφει ακόμα αυτός, πίστευα ότι τα είχε παρατήσει», νόμισε ότι αναφερόταν σε κάποιον άλλον – όχι στον ίδιο. Μα το συνειδητοποίησε όταν την είδε να κάνει μια χειρονομία με τον θηριώδη της αντίχειρα, δείχνοντάς τον, και να συμπληρώνει την ερώτηση: «Πόσα χρόνια έχει να βγάλει βιβλίο, καμιά εικοσαριά;».

Ο Καλούσης προχώρησε με βήμα ταχύ προς την έξοδο του βιβλιοπωλείου. Θα ήθελε να τρέξει, αλλά συγκρατήθηκε με κόπο, για να μη δείξει τον βαθμό της ταραχής του. Μα στην κατάσταση που ήταν, δεν πρόσεξε ότι ο «Λεωνάκος» είχε πάει ταυτόχρονα, με κυκλωτική κίνηση, στο γκισέ.

Την ώρα που δρασκελούσε την πόρτα να βγει, ο ταμίας τού φώναξε: «Κύριε Καλούση, την ομπρέλα σας ξεχάσατε».

Του την έφερε στην πόρτα. Και μαζί τού έδωσε και μια σακούλα, λέγοντας: «Και τα βιβλία σας». Ο Καλούσης ήταν τόσο εκτός εαυτού που δεν του πέρασε καν από τον νου να πει στον ταμιά ότι δεν είχε αγοράσει βιβλία.

Οδώρης Καλούσης δεν είναι ένας συνηθισμένος συγγραφέας. Θέλοντας να γράψει το μεγάλο του μυθιστόρημα, παλεύει με αναπάντεχες προκλήσεις, εξωτερικές αλλά και εσωτερικές. Δραπετεύει στον Παρνασσό για να συγκεντρωθεί. Όμως εκεί τον παρασέρνει ένα εντελώς άγνωστο βιβλίο, τόσο ζωντανό, ώστε ο κόσμος του αρχίζει να εισβάλλει στην πραγματικότητά του.

Αθήνα, 1942. Ο Χριστόφορος Μπάμιας, απότακτος δημοκρατικός αξιωματικός, αναλαμβάνει να προστατεύσει τον φιλόλογο Βασίλη Σφενδαμή. Όμως τίποτα δεν είναι απλό στην αποστολή του, σε μια πόλη που πεινάει και σε μια εποχή όπου οι Ναζί σχεδιάζουν να γυρίσουν ταινία την *Ορέστεια* του Αισχύλου ως ύμνο στον Φύρερ. Ο Σφενδαμής απειλείται για να προσυπογράψει την πιο τερατώδη διαστρέβλωση του αρχαίου πνεύματος. Ο Μπάμιας πρέπει να τον σώσει, και μαζί του, κάτι πολύ μεγαλύτερο: την Αλήθεια. Στο πλευρό του έχει τον Γαλάνη, έναν σκύλο που δεν είναι ακριβώς... σκύλος.

Από τα σκοτεινά παρασκήνια της Ακαδημίας Αθηνών μέχρι το Μαντείο των Δελφών, από τον Απόλλωνα ως τον Διόνυσο, από το ένδοξο μας παρελθόν ως τη σημερινή μας σχιζοφρένεια, η δράση, η σάτιρα και το μυστήριο υφαίνουν ένα μυθιστόρημα για τη δύναμη της Ιστορίας και το λεπτό νήμα που χωρίζει τον μύθο από την πραγματικότητα, τη σοφία από την τρέλα, την αφήγηση από τη ζωή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 32579